

Sygn. akt VPa 207/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Jacek Wilga

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński

SSO Andrzej Marek (spr.)

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2013 roku ***w Legnicy***

na rozprawie

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko Izbie Celnej we W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 3 października 2012 roku

sygn. akt IV P 305/12

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 03 października 2012r. Sąd Rejonowy w Legnicy zasądził od strony pozwanej Izby Celnej we W. na rzecz powoda B. S. kwotę 4.318,73zł brutto tytułem środków na zagospodarowanie oraz orzekł, że koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Powyższe rozstrzygnięcie powziął po ustaleniu, że powód od dnia 31 grudnia 1998 roku do 31 sierpnia 2003r zatrudniony był w Urzędzie (...) we W., a od 1 września 2003 roku przeniesiony został do pracy w Izbie Celnej we W. na mocy art. 32 ust. 2 i 5 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o utworzeniu Wojewódzkich Kolegiów Skarbowych oraz o zmianie niektórych ustaw regulujących zadania i kompetencje organów oraz organizację jednostek organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (Dz. U. Nr 137, póź. 1302). Zatrudniony był na stanowisku starszego inspektora, komisarza akcyzowego, starszego komisarza akcyzowego. Pismem z dnia 9 czerwca 2010 roku Dyrektor Izby Celnej zaproponował powodowi pełnienie służby w Służbie Celnej w pełnym wymiarze czasu służby z następującymi warunkami: jako datę przekształcenia stosunku pracy w stosunek służbowy zaproponowano dzień 1 lipca 2010r, miejscem służby miała być Izba Celna we W., rodzaj służby to służba stała, proponowane stanowisko- starszy specjalista służby celnej, stopień służbowy- starszy rachmistrz celny w korpusie podoficerów

Służby Celnej. W piśmie powyższym określono nadto uposażenia zasadnicze, dodatek za stopień służbowy i dodatek za wieloletnią służbę. Pouczono również powoda, że w przypadku przyjęcia propozycji dotychczasowy jego stosunek pracy przekształca się w stosunek służbowy na podstawie aktu mianowania. W piśmie z dnia 10 czerwca 2010 roku powód oświadczył, że przyjmuje propozycję pełnienia służby w Służbie Celnej. W dniu 21 czerwca 2010r. wystawiony został akt mianowania, z treści którego wynika, że Dyrektor Izby Celnej we W. mianuje powoda do służby stałej w Służbie Celnej z dniem 1 lipca 2010 roku. Powód pełnił służbę wzorowo, kilkakrotnie był nagradzany przez przełożonych. Uposażenie powoda na dzień mianowania do służby stałej w Służbie Celnej wynosiło 4.318,73 zł brutto (3.161,52 zł netto). Pismem z dnia 10 maja 2012 roku powód zwrócił się do Dyrektora Izby Celnej we W. z prośbą o zwolnienie go ze służby z dniem 10 maja 2012r. z powodu złego stanu zdrowia. Decyzją z dnia 14 maja 2012 roku Dyrektor Izby Celnej we W. zwolnił powoda ze służby z dniem 10 maja 2012 roku. Pismem z dnia 8 czerwca 2012r. powód zwrócił się do strony pozwanej z prośbą o wypłatę środków na zagospodarowanie w myśl art. 85 ustawy o Służbie Celnej. Pismem z dnia 19 czerwca 2012 roku strona pozwana odmówiła wypłaty powyższego świadczenia. W uzasadnieniu odmowy powołała się na stanowisko Departamentu Prawnego Ministerstwa Finansów zawartego w piśmie z dnia 26 marca 2010r., z którego treści wynika, iż „członkowi korpusu służby cywilnej, który stał się funkcjonariuszem celnym w trybie art. 99 ustawy nie przysługuje prawo do świadczenia w postaci jednomiesięcznego uposażenia na zagospodarowanie, przewidzianego w art. 85 ustawy”. Jednocześnie strona pozwana wyjaśniła, że ewentualne roszczenia mogą być dochodzone tylko na drodze sądowej.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z treścią przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o Służbie Celnej (Dz. U. nr 168, poz.1323 ze zm.) stosunek służbowy funkcjonariusza celnego powstaje w drodze mianowania w dwóch przypadkach: po pierwsze na podstawie zgłoszenia się do służby (art. 78) albo - po drugie- w drodze przekształcenia się stosunku pracy pracownika korpusu służby cywilnej (art. 99). W drugim przypadku członek korpusu służby cywilnej może otrzymać propozycję pełnienia służby w Służbie Celnej i w terminie 7 dni od jej otrzymania składa pisemne oświadczenie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia propozycji. Taką propozycję otrzymał powód i ją przyjął. Wobec powyższego bezsporne jest, iż - zgodnie z art. 99 ust. 7 ustawy- jego dotychczasowy stosunek pracy przekształcił się w stosunek pracy na podstawie mianowania. Wykładnia językowa tego przepisu pozwala przyjąć, że stosunek mianowania nawiązuje się automatycznie poprzez spełnienie warunków w/w (złożenie propozycji i pisemne oświadczenie o jej przyjęciu). Przekształcenie stosunku pracy w stosunek służbowy następuje więc ex lege już w momencie przyjęcia przez powoda propozycji na piśmie, przy czym przekształcenie następuje z datą wskazaną w tejże propozycji. W ocenie Sądu powód stał się funkcjonariuszem służby stałej w Służbie Celnej z dniem 1 lipca 2010 roku, bez względu na to, czy dostał akt mianowania czy też nie, choć powód oczywiście dostał akt mianowania potwierdzający dokonany już fakt przekształcenia jego stosunku pracy w stosunek służbowy. Sąd Rejonowy podkreślał, iż ścisła interpretacja przepisów cyt. ustawy o Służbie Celnej w żaden sposób nie różnicuje praw i obowiązków funkcjonariuszy służby stałej ze względu na sposób, w jaki nawiązany został stosunek służbowy z mianowania, a jedynym warunkiem przyznającym prawo do otrzymania środków na zagospodarowanie jest posiadanie statusu funkcjonariusza służby stałej, przy czym środki te służą w związku z mianowaniem do tej służby. Sąd I instancji nie podzielił tu zarzutu strony pozwanej, jakoby w zamyśle ustawodawcy środki te miały służyć jedynie nowowstępującym do służby funkcjonariuszom, albowiem nie ma to potwierdzenia w żadnym przepisie ustawy, natomiast dokonana przez Ministerstwo Finansów interpretacja nie wiąże Sądu i nie ma oparcia w brzmieniu art. 85 ustawy. Zdaniem Sądu Rejonowego, wobec identycznych praw i obowiązków funkcjonariuszy celnych, nie jest dopuszczalne różnicowanie przez stronę pozwaną funkcjonariuszy na dwie grupy: lepszą, która wstępuje dopiero do służby, otrzymuje akt mianowania i służy jej prawo do uzyskania środków na zagospodarowanie i gorszą, tj. tą, której stosunek służbowy powstał na podstawie przekształcenia, obowiązki ma takie same, a przysługują jej węższe uprawnienia i odmawia jej się środków na zagospodarowanie. Takie działanie strony pozwanej nie ma - w ocenie Sądu I instancji - uzasadnienia w przepisach cyt. ustawy, a nadto prowadzi do dyskryminującego traktowania tej grupy funkcjonariuszy. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż w przypadku powoda stosunek pracy w stosunek służbowy z mianowania przekształcił się z dniem 1 lipca 2010 roku i w tym dniu - jak wynika z zaświadczenia przedłożonego przez stronę pozwaną (k.28) - powód posiadał uposażenie w kwocie 4318,73zł brutto, dlatego też Sąd przyznał powodowi

środki na zagospodarowanie w tej kwocie. Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych Sąd oparł na treści przepisu art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

W apelacji od powyższego wyroku strona pozwana wskazała, że zaskarża go w całości zarzucając mu:

1) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 99 ust.7 ustawy o Służbie Celnej poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że stosunek służbowy funkcjonariusza celnego wykreowany mocą tego przepisu powstaje w drodze mianowania,

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 85 ustawy o Służbie Celnej poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na przyznaniu powodowi prawa do jednorazowego świadczenia na zagospodarowanie, pomimo braku spełnienia ustawowej przesłanki mianowania powoda do służby stałej, a ściślej braku związku z mianowaniem.

Wnosiła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że Sąd I instancji wadliwie wyłożył przepis art. 99 ust. 7 ustawy o Służbie Celnej. Przyjął bowiem, że stosunek służbowy funkcjonariusza celnego powstaje w tym trybie w drodze mianowania. I chociaż zasadnie Sąd podnosi, że jest to przypadek przekształcenia się stosunku pracy pracownika korpusu służby cywilnej w stosunek służbowy, co następuje z mocy prawa, to jednak nie jest to tryb, w którym stosunek służbowy powstaje w drodze mianowania. Co najwyżej ta droga dochodzenia do Służby Celnej wywołuje skutek w postaci nawiązania stosunku służbowego na podstawie aktu mianowania. W istocie natomiast nawiązanie stosunku służbowego dokonuje się poprzez przeniesienie z korpusu służby cywilnej do Służby Celnej w następstwie przyjęcia propozycji pełnienia służby w Służbie Celnej. Przekształcenie z mocy prawa stosunku pracowniczego w stosunek Służby Celnej nie oznacza przyjęcia do służby stałej w oparciu o akt mianowania. Akt mianowania stanowi samodzielną podstawę nawiązania stosunku służbowego, a skoro strony łączyła umowa o pracę i ustawodawca przewidział specjalny tryb przenoszenia pracowników z korpusu służby cywilnej do Służby Celnej, nie zachodziła potrzeba nawiązywania z powodem stosunku służbowego w drodze aktu mianowania. Zdaniem pozwanego Sąd I instancji w konsekwencji błędnej wykładni art. 99 ust. 7 ustawy o Służbie Celnej, niewłaściwie zastosował art. 85 tej ustawy. W świetle tego przepisu uprawnienie do jednorazowego świadczenia na zagospodarowanie przysługuje funkcjonariuszowi służby stałej w związku z mianowaniem. Normatywną przesłanką nabycia prawa do świadczenia jest mianowanie do służby, a ściślej związek z mianowaniem. Skoro powód nie został mianowany do Służby Celnej, nie sposób przyjąć, aby nakreślona przez ustawodawcę przesłanka została spełniona. Wprawdzie akt mianowania został wydany, jednak ma on walor wyłącznie porządkowy. Akt ten nie wykreował stosunku służbowego, a tylko spełnienie takiego warunku uprawnia funkcjonariusza do nabycia prawa do jednorazowego świadczenia na zagospodarowanie. Pozwany dodatkowo podkreślił, że z art. 85 ustawy o Służbie Celnej wprost wynika, że środki na zagospodarowanie przysługują w wysokości jednomiesięcznego uposażenia należnego w dniu mianowania. W przypadku przeniesienia z korpusu służby cywilnej do Służby Celnej w trybie art. 99 ust. 7 ustawy o Służbie Celnej nie jest możliwe ustalenie dnia mianowania, skoro przekształcenie stosunku zatrudnienia następuje z mocy samego prawa a jedynie skutkiem przekształcenia jest powstanie stosunku służbowego na podstawie aktu mianowania. Podniesiona okoliczność wskazuje, że art. 85 ustawy o Służbie Celnej nie został właściwie zastosowany przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela, uznając za własne, ustalenia faktyczne i ocenę prawną poczynione przez Sąd Rejonowy w Legnicy w przedmiotowej sprawie. Sąd II instancji nie dopatrzył się błędów w tych ustaleniach, uznając, że zostały

poczynione w sposób wyczerpujący, w oparciu o prawidłowo przeprowadzone - i ocenione w sposób logiczny, zgodny z zasadami doświadczenia życiowego - dowody.

Niezasadne są zawarte w apelacji zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 99 ust. 7 i art. 85 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009r. o Służbie Celnej. Zgodnie z przepisem art. 99 ust. 7 tej ustawy dotychczasowy stosunek pracy członka korpusu służby cywilnej, który przyjął propozycję, o której mowa w ust. 1 (pełnienia służby w Służbie Celnej) przekształca się w stosunek służbowy na podstawie aktu mianowania. W świetle tego przepisu pracownicy korpusu cywilnego, którzy przyjęli (tak jak powód) propozycję pełnienia służby w Służbie Celnej nawiązali stosunek służbowy na podstawie aktu mianowania. Jak słusznie zwrócił uwagę w odpowiedzi na apelację powód, również prawo do uposażenia funkcjonariusza celnego powstaje z dniem mianowania funkcjonariusza do służby (art. 145 ust. 1 cytowanej ustawy). Twierdzenia skarżącego, że określony w treści art. 99 ust. 7 cytowanej ustawy tryb przekształcenia stosunku pracy pracownika korpusu służby cywilnej w stosunek służbowy nie jest trybem, w którym stosunek służbowy powstaje w drodze mianowania oraz że akt mianowania został wydany, jednak ma on walor wyłącznie porządkowy, są w świetle treści cytowanych przepisów bezzasadne. Nie budzi wątpliwości, że powód stał się funkcjonariuszem służby stałej w Służbie Celnej w związku z przekształceniem stosunku pracy w stosunek służbowy na podstawie aktu mianowania z dniem 1 lipca 2010 roku, tj. z dniem określonym zarówno w złożonej mu propozycji, jak i w akcie mianowania, zatem - zgodnie z art. 145 ust. 2 i art. 85 ustawy o Służbie Celnej - przysługują mu środki na zagospodarowanie w wysokości jednomiesięcznego uposażenia należnego w dniu mianowania do służby stałej.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił apelację na podstawie art. 385 kpc nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.